

Byla jsem vyzvána odpovědět

Ve své odpovědi na jednu z otázek v rozhovoru s prof. MUDr. J. Šmardou, DrSc., jsem uvedla: „Pracovní smlouva na Pedagogické fakultě mi skončila v roce 1996 a nebyla mi prodloužena. Bylo to pouhé dva roky před možností odejít do důchodu. *Důvody byly naprosto nevěčné*, nikdy bych si nepomyslela, že bych něco podobného mohla prožít. *Morálně, psychicky i finančně mě to velmi poškodilo, ale paradoxně posílilo.*“

Kurzivou je označeno to, co vedlo I. Němce a J. Rambouska k čl. z rubriky Dostali jsme dopis (Universitas 3, 2012, s. 70). Nikde v tomto citátě slovo *křivda a nespravedlnost* ani zmínka o *katedře*, ani o iniciátorech mého odborného i osobního znevažování... Na svých slovech trvám, dosud uchovávám písemné materiály dostatečně dokumentující mou nezavídanou situaci mezi léty 1990–1996, včetně protikladného hodnocení mé odborné úrovně několika studenty denního (i těch, které jsem nikdy neučila) a dálkového studia... Nejsm si vědoma, že bych publikační činností v letech normalizace komukoliv či čemukoliv ublížila. Tehdejší rektor prof. Milan Jelínek ani děkan fakulty doc. Josef Janás mi odchod z univerzity dohodou nenabízeli. Pracovní smlouva mi končila v r. 1996, a jak jsem psala, nebyla mi prodloužena, na mé místo byl vypsán konkurz, do něhož jsem se opětně přihlásila, jiný uchazeč v něm nebyl.

Nikde nesrovnávám 90. a 70. léta. S vynuceným odchodem 30 lidí z fakulty v době normalizace nemám nic společného, nastoupila jsem až na vypsání konkurzu v září 1973, bohužel na místo po J. Rambouskovi. Taková hříčka osudu!

Nadějný vědec J. Hraše byl mým učitelem, kterého jsem si vážila, byla jsem po 4 roky (1959–1963) jeho pomocnou vědeckou silou a jemu dodnes vděčím za svůj celoživotní zájem o psychologii. Je mi líto, že z fakulty musel odejít. Nevím, jakou souvislost má jeho odchod se mnou.

Ale každý máme právo na své vidění světa, každý máme své svědomí. V duchu citovaného požadavku o pravdivém obrazu minulosti v časopisu Universitas jsem do něho (i jinam) přispěla mnoha biografickými a jinými články, především o významných osobnostech Masarykovy univerzity (vyšly i knižně: *Po spirále času* (2004)). Jsem vděčna Masarykově univerzitě, že mi znovu v letech 1998–2012 umožnila pracovat na lékařské fakultě, kde jsem stačila vydat na 510 publikačních položek, z toho 14 v knižní podobě.

Věra Linhartová